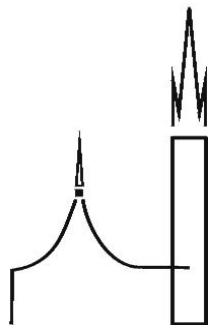

GABRIEL

občasník čáslavské farnosti

BŘEZEN 2009

Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného.

Sestry a bratři, pro nás katolíky je ukřižovaný Kristus takovou samozřejmostí, že to může být až zavádějící nebo i určitým způsobem nebezpečné pro naši víru a pro naše svědectví před světem. Pokud by po nás chtěl někdo srozumitelně vysvětlit, co znamená, že kážeme Krista ukřižovaného, jsme toho schopni? Jsme schopni obhájit symbol kříže? Pohané to pokládají za hloupost, říká apoštol Pavel, a to samé prožíváme vlastně i dnes, po dvou tisících letech. Řekové pěstovali a žádali moudrost, můžeme dnes říct, že žádali filosofické, rozumové odpovědi na svoje tázání a co dnes jiného chce svět kolem nás? Vše musí být zdůvodněné, prokázané, racionální, vědecké... a k čemu to všechno?

Lidské poznání v posledních 150 letech dovedlo lidstvo k mravnímu relativismu; objevy, vynálezy, rozšiřující se poznání dovedlo člověka k hrůzným válkám, k totalitním režimům, k neúctě k životu, nenarození lidé se stávají zásobárnou náhradních dílů pro ty, kteří se již narodili, nové druhy zábavy a já nevím, co vše dalšího svědčí o tom, že lidská moudrost není to, co vede k přijetí evangelia. Opravdu můžeme v takovémto prostředí obhájit kříž s ukřižovaným Mesiášem jako nadějí pro lidstvo?

I dnes ale lidé touží po dobru, chtějí být dobří, to je vidět na dětech a na mladých lidech, co je pro ně důležité, po jakých hodnotách touží, ale potom se jich dotkne svět plný „lidské moudrosti“ a oni jsou fascinováni vším, co se před nimi otvírá. Ke kříži je nepřivede věta, že Ježíš za nás zemřel. Vždyť i dnes umírají lidé pro dobro, vojáci v misích, lékaři a misionáři v dalekých zemích, lidé zachraňující druhé při katastrofách.

Co může přivést člověka ke kříži? Jedině poznání, že na kříži umírá největší hříšník, jaký kdy existoval. Největší podvodník, lhář, lupič, vrah, smilník. Ježíš Kristus. Ne že by všechny ty zločiny sám spáchal, ale že je vzal sám na sebe a to je nesrovnatelně hlubší. Přitom jediný, který byl bez hříchu. To je vrchol Boží moudrosti a moci. Jedině Bůh si může dovolit takovou slabost, která je vítězstvím. Je pravda, že v naší víře hraje

zrovna tak důležité místo vzkříšení. Věříme v Krista ukřižovaného a vzkříšeného. Vzkříšením ale není zrušena Ježíšova smrt. Ukřižování neztrácí svou skutečnost a je nezbytnou cestou ke vzkříšení.

Kdo toto pochopí, kdo přijme, že i jeho hříchy nese Ježíš na kříži, takový člověk dokáže kříž přijmout a dokáže k němu přivést i další lidi.

jáhen Josef, promluva o 3. neděli postní

Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy. Tato slova sv. Pavla slyšíme na Popeleční středu, kterou zahajujeme postní dobu. Oznamují nám, že postní doba je dobou velké výzvy, velké příležitosti, dobou vytouženou, vzácnou a důležitou. Na začátku liturgie se kněz modlí: „Dej, ať konáme opravdové pokání po celý půst, abychom s čistým srdcem mohli slavit velikonoce ve spojení s Kristem.“ Cílem svatopostního úsilí je tedy vystoupení na posvátnou horu Velikonoc. Křesťanská tradice poukazuje na prostředky, které můžeme využít k dosažení tohoto cíle. Jsou to: modlitba, půst, almužna a skutky milosrdenství (srov. Mt 6, 1-18).

Modlitba je vyjádřením vztahu s Bohem, dotykem Tajemství, dialog. Ježíš Kristus je prostředníkem i v dialogu s Bohem. Přijal nás za své bratry a sestry, za své přátele. Naučil nás slovům modliteb. Neznámý se nám stává Otcem. Naučil nás volat do nebe s příslibem vyslyšení.

Půst není to jen dieta. Zdržet se pouze něčeho nestačí. Není to samé jako ctnost střídmosti. Postit se znamená zřít se něčeho pro někoho nebo pro něco. Půst je svědectvím mé oběti za druhé. Půst může připravovat a doprovázet důležitá rozhodnutí. V praxi církve jsou tři typy postu: přísný (Popeleční středa a Velký pátek), páteční (půst ujmy), eucharistický (jednu hodinu před přijímáním).

Sv. Augustin poukazuje na širší kontext a skutečný účinek půstu na každodenní křesťanský postoj: „Půst bez milosrdenství není nic“.

Almužna, biblicky skutky milosrdenství, mají být konány z poslušnosti vůle Otcovy a z nevypočítavé lásky k bratru a k sestře. Dávání almužny je vyjádřením solidarity s druhými lidmi. Sv. Augustin říká: Ovoce almužny je odpuštění našich hříchů. Motivem by pro nás křesťany mělo být napodobování Ježíše Krista: „Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.“ (2 Kor 8, 9).

Starý Zákon nás učí: „milosrdenství vytrhuje ze smrti a očišťuje od každého hříchu.“ (Tb 12,9) Také Sv. Petr nás povzbuzuje ke konání skutků milosrdenství: „Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým; vždyť láska přikryje množství hříchů.“ (1 P 4,8).

/www.víra.cz/

z knihy *Děje města Čáslavi* od Aug. Sedláčka, vydáno 1874 (vybral Jiří Duda)

Počátek 18. století značí se pro Čáslav nenadálým neštěstím, požárem. Bylo to r. 1703 18. března. Ráno okolo 7. hodiny při velikém větru počaly se kroupy sypati a následovala bouřka. Nenadále zablesklo se a zabřumělo, a v tom hrom uhořel do svršku věže hlavního chrámu sv. Petra a Pavla, čímž počala střecha pod samou bání doutnati. Něčehož lidé do poledna nepozorovali, proto že krov nákladně a dobře mědi opatřen byl a tak oheň vyrazití nemohl. Okolo 12. hodiny pojednou plamen vyšlehl a „jako z flašky“ dým se ukázal, načež kříž s bání dolů se chýlil. Tu teprv křik učiněn, poněvadž ale nesmírný vítr vál a střikaček po ruce nebylo, nemožno bylo oheň tak vysoko se nalézající udusiti. Tak krov překrásný, který netoliko město, než i takměř celý kraj krásil, až pod kralce v nívec uveden byl. Ostátek však, jakkoli půda již prohořívala a sehody již skáceeny byly, přece spíše vyšším řízením než lidským namáháním byl uchráněn. Při větru převelikém oheň po městě lítal a na některých místech skutečně hořeti počalo. Na předměstí Horském dvůr Anny Mšenské, zapálen byv kusem rozpáleného plechu s dřevem tam zanešeným, do gruntu shořel, však nic více škody mimo nadepsané městu se nestalo. Lidé u velikém strachu a bázni a jako zmaumení jsouce, lepší, co mohli, do pole vypášeři, nejinače se domnívajíce, než že celé město, poněvadž vítr na město vál, popelem lehnouti musí, ale prozřetelnost Boží jinak byla usoudila.

Krov shořelý byl zvýší od samého dřeva do 70 loket. Cimbály k hodinám se rozpusťily i mnoho mědě krovu spáleno, „a tak na tom krově veliká škoda tomuto chudobnému městu učiněna.“ Měď, která se z té věže shromáždila, vážila okolo 40 centnýřův. ²¹²⁾

Modlitba za nenarozené děti

Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, na přímlovu Tvé Matky Panny Marie, která Tě s láskou nosila pod srdcem, a svatého Josefa, muže pevné víry, který byl Vám oběma statečným ochráncem, vyslyš naše prosby za ochranu života nenarozených dětí, kterým hrozí zabítí v lůně svých matek. Dej, ať jejich rodiče poznají krutost tohoto záměru a najdou odvahu čestně přijmout zodpovědnost za životy svých dětí. Amen.

25. březen
DEN MODLITEB
ZA NENAROZENÉ DĚTI

CHVALOPĚV NA BOŽÍ TVÁŘ

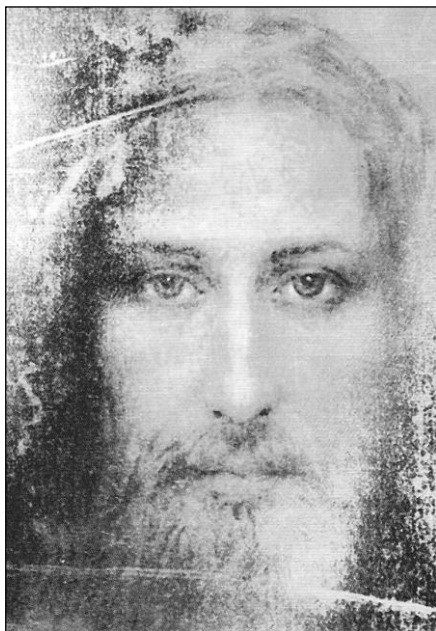
sv. Terezie z Lisieux

Ježíši, nelze popsat slovy
tvou tvář, jež hvězdou ve tmách je mi;
ty víš, co srdce nevypraví:
Jsi moje nebe na zemi.
Svou láskou všechno kouzlo vnímám,
skryté v tvých očích plných slz.
Přes vlastní pláč se pousmívám,
vím, kolik strastí unesls.

Jak chtěla bych tě potěšit,
žít neznáma a zcela sama;
tvá krása, kterou umíš skrýt,
mi odhaluje ukrývaná
tajemství, jimž chci blízko být!

Má vlast je ve tvém obličejí,
jenž královstvím mé lásky je.
Je loukou, kde se květy smějí,
sluncem, jež denně ožije;
je v dolině lilí svěží,
jež vstříc mi voní tajemně,
mou vyhoštěnou duši střeží
a rajským mírem hýčká mě.

Je spočinutím, slastí mou,
je lyrou plnou melodií,
božskou kyticí myrhou...
Můj Spasiteli, pro nějž žiji,
tvář tvoji chráním láskou svou!

Tvůj obličej je moje jmění,
o jiné nechci, Pane, dbát.
Ukřívám se v něm bez umdlení
a toužím se mu podobat!
Vtiskni svou podobu mé tváři,
kež každý rys tvůj v tváři mám,
tím brzy získám svatou záři
a lidská srdce, jež ti dám.

Modlitba Sv. Terezie k uctění Svaté tváře

MILÝ JEŽÍŠI, při svém hořkém utrpení vystavil ses výsměchu lidí, stal ses mužem bolesti. Uctívám Tvou božskou Tvář. Kdysi z ní vyzářovala božská krása a půvab, nyní se podobá tváři malomocného. Avšak i v znetvořených rysech poznávám Tvou nekonečnou lásku. Ze všech sil Tě toužím milovat a působit tak, aby Tě všichni lidé milovali. Slzy, které tolikrát vytékaly z Tvých očí, jsou mi drahocennými perlami. S láskou bych je chtěl(a) shromažďovat, abych jejich nekonečnou cenou vykoupil(a) duše ubohých hříšníků. Ježíši, tvá úctyhodná Tvář mne přitahuje. Prosím Tě, vtiskni do mého srdce obraz svého božství a daruj mi k Tobě vroucí lásku, abych jednou mohl(a) na Tvou Tvář patřit v její oslavené podobě v nebi. Amen.

Modlitby otců

„Pojď, zanechej bokem každodenní dřinu, unikni na chvíli z víru svých myšlenek, odlož své starosti, ať tvoje trápení počkají, otevři se Pánovi a spočiň na chvíli v Něm. Vstup do vnitřního koutku své duše, nevpust' dovnitř nic kromě Boha a toho, co ti ho pomůže najít, a když zavřeš dveře, hledej Ho. Ted' celé mé srdce hovoří k Bohu: „Hledám tvou tvář, Pane, tvou tvář hledám.“

„Pane, pomoz mi zůstat blízko mé ženy, mé rodiny, mé farnosti a těch, kteří jsou mi nejdražší. Uchovej ve mně vědomí zodpovědnosti za ně a za jejich potřeby. Uchovej mě činným ve víře a lásce a naplň mě mocí a silou Ducha Svatého, abych zůstal tvým služebníkem, jejich ochráncem a průvodcem a následoval tak příklad sv. Josefa, manžela Panny Marie. Amen.“

To jsou dvě z modliteb, které se modlí otcové při svých setkáních každý druhý pátek na naší faře, aby společně děkovali a prosili za své rodiny, blízké lidi a aby za to vše chválili Pána. Během let, kdy se tzv. Modlitby otců konají, našlo jich na naší faru cestu třináct (čtyři Pavlové, dva Janové, František, Láďa, Michal, Vilém, Petr, Bedřich, Josef – snad není nikdo opomenut), kteří se setkávají vždy tak v počtu šesti až osmi lidí, aby se modlili, ale také aby po modlitbě v chlapském společenství přičaji a něčem dobrém probrali, co je nového, jak to všechno pěkně roste – děti, prasátka, králíci, stromy v lese, zpoždění pendolina – a aby se hlavně ujistili, že patří k sobě a že na svoji víru nejsou sami.

A proto jste zváni i vy všichni ostatní otcové a dědové, přijďte se pomodlit za své děti a vnuky a dát řeč o tom, co život dává a bere. Uvidíte, že to stojí zato.

Modlitby matek

O historii hnutí Modlitby matek (MM) ve světě už byly napsány desítky článků. MM byly založeny v roce 1995 v Anglii. Tehdy dvě ženy, švagrové Veronika a Sandra, pocítily touhu více se modlit za své děti a vnoučata. Setkaly se totiž s brožurou nazvanou „Co to pro všechno na světě děláme svým dětem?“ Ta obsahovala otřesné statistiky o nebezpečích a útrapách, jimž dnes čelí naše děti - drogy a jiné závislosti, šikana, rozpady rodin a rodinných vztahů, nevhodná média. Co mohu udělat já? ptá se Veronika - a někde, hluboko uvnitř, cítí odpověď: modlit se!

V současné době jsou MM rozšířeny do více než 90 států světa a existují tisíce skupinek matek (ale i babiček – i ony jsou matkami), které se společně modlí za děti.

V Čáslavi jsme se poprvé sešly v říjnu 2002. Od té doby se skupinka MM proměnila, stále se však modlíme za naše děti, za manžele, za rodiny prožívající krize, za děti na scestí, za farnost, za kněze. Spojujeme své modlitby se všemi skupinkami modlících se matek po celém světě. Modlíme se také samy za sebe, protože logo Modliteb Matek nese nápis: *Láska matek proměňuje svět*. Prosíme, abychom byly citlivé k dětem, schopné naslouchat, ochotné sdílet záležitosti svých dětí, abychom je přijímaly bez podmínek a milovaly je za všech okolností.

Rychlé tempo života klade mnoho na děti i jejich rodiče. Ženy zakládají rodiny a v srdcích mají stále nevyřešené otázky a nezhojená vnitřní zranění. Někdy neumějí přijmout a milovat své děti, protože samy nebyly přijaty a milovány. A přesto je úloha matek v rodinách klíčová.

Ve skupinkách problémy neřešíme, ale předkládáme je Bohu. V důvěře, modlitbě, sdílení a odevzdání objevujeme nové pohledy a cesty. Uvědomujeme si, že naše děti nám byly svěřeny, že nejsou jenom naše, a že z každého činu budeme jednou na věčnosti klást počet.

„Díky Tobě, milý Pane, za dar mateřství. Je to důstojné a požehnané povolání. Pane, často zapomínáme, jak velice nám věříš, když svěřuješ své drahocenné děti do naší péče. Prosíme Tě, pomoz nám, abychom vždy uměly docenit poslání matky.“

J + A Poživilovi

Blahoslavení tiší...

Životadárnou sílu Kristových blahoslavenství jsme si mohli připomenout v našem kostele při nedávném posledním rozloučení s naší milou spolusestrou a farnicí, **paní Marií Mlázovskou**.

Všichni, kdo jsme ji osobně znali, jsme si mohli při té příležitosti uvědomit, že paní Marie byla pro nás jejich živým svědectvím. Otec Bohuslav ve své promluvě nám tento krásný obraz přiblížil: Blahoslavený je člověk, který vstoupí do Božího království... Boží království je mezi námi, je v nás. Podmínkou ovšem jsou životní postoje blahoslavenství. A právě tuto cestu ke štěstí a radosti si paní Mlázovská zvolila.

Ve spojitosti s jejím životem se nabízí ono "Blahoslavení tiší..."
Ano, to jsou ti, kteří přijímají věci tak, jak přicházejí, trpělivě, s důvěrou v Boha, s odevzdaností do Boží vůle.

Tak paní Mlázovská odevzdala Bohu postupně oba své syny i manžela... Tiše a trpělivě nesla a odevzdávala i další velká a skrytá utrpení svých posledních let. Dobře pochopila a přijala Ježíšova slova: *Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi a já vás občerstvím; vezměte na sebe své jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce a naleznete pro své duše odpočinek.*

Poznala sílu, kterou můžeme čerpat z každodenní účasti na oběti Mše svaté, z častého přijímání svátostí. V kostele nacházela odpočinek a občerstvení duše, radost i sílu jít dál... Pravidelně také přicházela na modlitbu sv. růžence před Mší svatou; věrně a spolehlivě, za každého počasí.

Každý člověk nějak promlouvá; někdo jenom slovy, ale někdo cosi vyzařuje. Paní Mlázovská promlouvala k druhým svou tichostí, mírností, laskavostí, trpělivostí, starostlivostí o druhé i úsměvem.

Děkujeme ti, Pane za naši sestru Marii!

V sobotu 28. března se uskuteční v Praze již tradiční **POCHOD PRO ŽIVOT**, který chce upozornit veřejnost na pokračující zabíjení nenarozených dětí, a to i kvůli lhostejnosti a mlčení většiny křesťanů.

Od posledního Pochodu před rokem bylo usmrceno dalších 25 tisíc dětí...

Bezohledný zákon to i nadále umožňuje!

Začátek ve 13h Mši sv. v kostele sv. Jiljí, Husova ul.

Na svátek svatého Josefa dovršila krásných **80. let života** paní **Marie Nováková!** Blahopřejeme,
a přežeme Boží požehnání, pomoc a ochranu do dalších let!

AKTUALITY :

- ❖ **Postní sbírka**, směřující už téměř tradičně na podporu velkého díla **LL - Likvidace lepry** nás vybízí k darování prostředků ušetřených během postní doby chudým a nemocným, jejichž bídu si těžko umíme představit.
- ❖ **Zpíváte rádi?** Hrajete na hudební nástroj? Přijďte rozšířit společenství dětí a mládeže naší farnosti! Scházíme se každý pátek v 16.30 ve farním sále k nácvičce písní, kterými pak týž den od 18h doprovázíme liturgii „dětské“ Mše svaté. Těšíme se na vás!
- ❖ Znalosti **Katechismu katolické církve** si můžeme doplnit každou druhou středu po Mši sv., na faře, s otcem Bohuslavem. Neváhejte a přijďte také!

Farní rubrika

Pohřby:

- 14. ledna – Václav Vančura, Drobovice, 79 let
- 17. ledna – Karel Málek, Štrampouch, 70 let
- 19. ledna – Božena Seibertová, Třemošnice, 87 let
- 22. ledna - Anna Forejtová, Hostovlice, 84 let
- 26. ledna – Marie Mlázovská, Čáslav, 80 let
- 7. února – Marie Málková, Štrampouch, 72 let
- 19. února – Miloslava Krejčíková, Bratčice, 86 let
- 25. února – Marie Kutílková, Žlebské Chvalovice, 87 let
- 28. února – Zdeňka Pešková, Vrdy, 77 let
- 11. března – Ing. Miroslav Třetina, Čáslav, 76 let

Křty:

- 13. prosince – Michaela Jelínková, Třemošnice
- 11. ledna 2009 – Marcela Lněničková, Čáslav

POŘAD BOHOSLUŽEB ve Svatém týdnu a o Velikonocích

Květná neděle – /Pašijová/, 5. dubna
průvod s ratolestmi při bohoslužbě v 9:00

Zelený čtvrtek

Hradec Králové – Missa christmatica v 9:30

Čáslav - Mše sv. na památku Večeře Páně v 18:00,

Velký pátek

křížová cesta v kostele ráno v 6:00,

velkopáteční obřady v 18:00,

Bílá sobota

velikonoční vigilie začíná v 20:00,

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

mše svaté v obvyklých časech.

pozn.: 12:00 Řím, požehnání *Urbi et orbi* /TV/

Velikonoční obřady bude zvláště na velikonoční vigilii doprovázet

Čáslavská chrámová schola,

pašije na Velký pátek a Květnou neděli se budou *pravděpodobně* číst.

Nezapomeňme na důležitou **nověnu k Božímu milosrdenství**, která začíná na

Velký pátek. Rovněž na **neděli Božího milosrdenství** – 2. Neděle velikonoční,

kteřá je obdařena velkými přísliby pro ty, kteří se vyzpovídají a přijmou eucharistii.

Po velikonocích začne – dá-li Pán - velká akce **výmalby našeho kostela**.

Ve velikonočním týdnu zamýšlím stěhovat lešení, ve čtvrtek 16. dubna odpoledne a

v sobotu 18. dubna po celý den. Po 2. Neděli velikonoční by měla začít stavba lešení na

kůru a v presbytáři. I v tomto týdnu by mělo pokračovat stěhování lešení. Protože to

bude vyžadovat mnoho námahy, rovněž úpravu kostela, prosím naše muže o pomoc.

Podle potřeby budou mše sv. po dobu výmalby kostela probíhat v kostele sv. Alžběty,

případně ve velkém kostele. Na výmalbu kůru bude navazovat oprava varhan. Na věži

budou restaurovány nápisy u vchodu do věže. Tuto opravu má financovat město

Čáslav. Na 2. neděli velikonoční se bude konat sbírka na výmalbu kostela.

Stále je možno v našem kostele sv. Petra a Pavla získat **každou neděli plnomocné**

odpustky. Je to zvláštní výsada vzhledem k probíhajícímu roku sv. Pavla.

Z prázdného Ježíšova hrobu zazněl hlas k ženám, které sem přišly: Proč hledáte živého

mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen! Kéž nás přijetí této klíčové pravdy křesťanství

osvobodí k víře, radosti, naději!

P. Bohuslav

GABRIEL, občasník ŘK farnosti Čáslav, Kostelní nám. 186, e-mail: casopisgabriel@seznam.cz

Redakce: P. Bohuslav Stařík, P. Zelenka, M. Štírek, M. Rumlová.

Děkujeme za vaše podněty a příspěvky!